

При болния татко.

(По Амичисъ).

I.

Въ една дъжделива утриня момче селянче, цѣло измокрено и искаляно, дойде при портиера на една болница и му подаде писмо. Момчето бѣше дошло отъ село. Баща му, отпжтувалъ преди една година да търси работа, бѣше се върналъ въ родината си, но току-що бѣше слѣзълъ отъ парахода, заболѣ и едва успѣ да напише нѣколко думи на домашнитѣ си: извѣстяваше имъ, че се е завърналъ и постъпилъ въ болница. Отъ това извѣстие жена му изпадна въ отчаяние, но не можеше да иде сама при него, защото въ къщи бѣха болни дъщеря ѝ и малкото ѝ детенце. И тя прати по-голъмото си момче да назести татка си.

Момчето бѣше пропжтувало пешкомъ около тридесетъ километра.

Портиерътъ, като погледна писмото, повика едного отъ болничнитѣ служители и му каза да заведе момчето при татка му.

— Кой е баща ти? попита го служителътъ.

Момчето, треперящо отъ страхъ да не чуе за баща си нѣщо лошо, каза името му.

Служителътъ не си спомняше такова име.

— Старъ работникъ, дошълъ отдалечъ? попита той пакъ.

— Да, работникъ, отговори момчето съ още по-голъмо безпокойствие, — но не много старъ. Дошълъ е отдалече.

— Кога е постъпилъ въ болницата?

Момчето погледна въ писмото.

— Струва ми се, преди петъ дни.

Служителътъ се позамисли; после, като да си припомни, изведнажъ каза:

— А-а този, въ четвъртата стая, на самия край Ела съ мене!

II.

Въ стаята бѣше полумрачно, и въздухътъ бѣше изпълненъ съ остра миризма отъ лѣкарства.

Като дойдоха до самия край на стаята, служителътъ се спрѣ до възглавницата на единъ креватъ и каза: